

ΜΥΜΙΓΙΟ^{.gr}

Συμπλήρωμα διατροφής

Βιολογικό προϊόν
Elixir of Life

ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΣΕ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥΣ

Οι φαρμακευτικές ιδιότητες του μουμιγιό

Τον τελευταίο καιρό έχει αναθερμανθεί το ενδιαφέρον για το μουμιγιό. Και αυτό είναι φυσιολογικό, διότι οι άνθρωποι πάντοτε ονειρεύονταν κάποιο γενικό φάρμακο, ικανό μια για πάντα να τους απαλλάξει από όλες τις ασθένειες. Σε διάφορες εποχές το ρόλο μιας τέτοιας πανάκειας έπαιζαν διάφορα σκευάσματα, τόσο φυσικής προέλευσης, όσο και τεχνητά. Όμως τελικά όλα αυτά τα «θαυματοουργά» φίλτρα δεν δικαίωναν τις εναποτεθείσες σε αυτά ελπίδες, και η απογοητευμένη ανθρωπότητα ριχνόταν εκ νέου στην εύρεση μιας νέας πανάκειας.

Όχι κα τόσο πρόσφατα οι επιστήμονες θυμήθηκαν το μουμιγιό. Άρχισαν να διεξάγουν κάθε είδους έρευνες για την χημική του σύνθεση, τις θεραπευτικές του ιδιότητες κλπ. Στις σελίδες των ημερήσιου και περιοδικού τύπου, στους δέκτες των τηλεοράσεων άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους πολυπληθή ρεπορτάζ για το γενικό φάρμακο για όλες τις ασθένειες.

Η ιστορία της έρευνας των θεραπευτικών ιδιοτήτων του μουμιγιό άρχισε σχετικά πρόσφατα, στα μέσα του 20^{ου} αιώνα. Οι επιστήμονες πρόσεξαν, ότι σε πολλές αρχαίες πραγματείες ιατρικής υπήρχε συχνή αναφορά στο μουμιγιό ως ένα πολύ αποτελεσματικό φάρμακο, ικανό να θεραπεύσει τον άνθρωπο, σχεδόν από όλες τις ασθένειες. Φυσικά αυτό δεν θα μπορούσε να αφήσει ασυγκίνητους τους επιστήμονες, και καταπατίστηκαν στην έρευνα των ιδιοτήτων του μουμιγιό και της επιδράσής του στον οργανισμό.

Τα πρώτα πειράματα έγιναν σε οικόσιτα ζώα, και ειδικότερα σε κοτόπουλα εκκολλαστικής μηχανής. Είναι γνωστό, ότι οι νεοσσοί των αγροτικών πουληρικών, που γεννιούνται σε τεχνητές συνθήκες, είναι πολύ αδύναμοι. Τέτοιοι νεοσσοί είναι σε πολύ υψηλό βαθμό ευάλωτοι σε ασθένειες και στις αρνητικές επιδράσεις του περιβάλλοντος, και η πλειονότητά τους πεθαίνει τις πρώτες κιόλας ημέρες μετά τη γέννησή τους. Στο δέρμα της ράχης και του αυχένα των νεοσσών συχνά υπάρχουν εγκαύματα, τα οποία στην πλειονότητα των περιπτώσεων καθίστανται η αιτία θανάτου του νεοσσού. Οι επιστήμονες που διεξήγαν το πείραμα, άλειψαν τα σημεία του δέρματος των πουλιών με πολύ αδύνατο υδατικό διάλυμα μουμιγιο. Η δοκιμασία αποδείχτηκε επιτυχής: στην πράξη όλα τα πουλιά είχαν ίση σε πολύ μικρές προθεσμίες.

Από εκείνη τη στιγμή άρχισαν να χρησιμοποιούν με επιτυχία το μουμιγιο στην κτηνιατρική, για τη θεραπεία γάτων, σκύλων, κουνελιών και αγελάδων. Το χρησιμοποιούσαν με επιτυχία σε δερματικές παθήσεις, πληγές, εγκαύματα, μη επουλωμένα έλκη, κατάγματα οστών, οστεομυελίτιδες. Οι έρευνες αυτές επιβεβαίωσαν, ότι το μουμιγιο πράγματι συμβάλλει στην αναγέννηση και ανάπλαση των ιστών, διασφαλίζει την ταχεία επούλωση των πληγών, διεγείρει την ικανότητα του ήπατος να εξουδετερώνει τις τοξίνες, αποκαθιστά τα τραυματισμένα περιφερικά νευρικά στελέχη. Παρενέργειες από τη χρήση του μουμιγιο δεν εμφανίστηκαν και για το λόγο αυτό οι επιστήμονες αποφάσισαν να συνεχίσουν τις κλινικές έρευνες. Τώρα όμως, ο σκοπός των πειραμάτων ήταν να μελετήσουν την επίδραση του μουμιγιο στον οργανισμό του ανθρώπου.

Στη δεκαετία του '60 το ενδιαφέρον των γιατρών για το μουμιγιο αναθερμάνθηκε ασυνήθιστα. Μεγάλη ήταν η συμβολή του καθηγητή Α.Μ. Σακίροβ, ο οποίος εκείνη την εποχή ήταν διευθυντής του Επιστημονικού-Ερευνητικού Ινστιτούτου Τραυματολογίας και Ορθοπεδικής του Ουζμπεκιστάν, στην μελέτη των θεραπευτικών ιδιοτήτων του εν λόγω σκευάσματος και στην επιβεβαίωση της δυνατότητας χρήσης του για τη θεραπεία διαφόρων νοσημάτων (κυρίως του κινητικού – στηρικτικού συστήματος). Οι κλινικές έρευνες και τα πειράματα, που διεξήχθησαν από αυτόν όλα αυτά τα χρόνια, έδειξαν, ότι το μουμιγιο πράγματι διεγείρει τη διαδικασία ανάπλασης του οστικού ιστού και συμβάλλει στην ταχύτερη επούλωση των

καταγμάτων. Επίσης, ο ανωτέρω επιστήμονας διαπίστωσε, ότι αυτή η βιοηλεκτρικά δραστική ουσία εξουδετερώνει την μετάλλαξη των κυττάρων. Βάσει των στοιχείων των ερευνών του, ο Α.Μ. Σακίροβ επίσημα συνιστούσε στους ασθενείς του να λαμβάνουν το μουμιγιό ως βιοδιεγερτικό σκεύασμα για τη θεραπεία των καταγμάτων των οστών.

Το 1965 στο Ντουσαμπέ διεξήχθη το πρώτο συμπόσιο που ήταν αφιερωμένο στην προβληματική του μουμιγιό. Στη διάρκεια του συμποσίου εξετάστηκαν λεπτομερώς τα στοιχεία των κλινικών ερευνών, που έκανε ο Α.Μ. Σακίροβ. Αφού μελέτησαν το πλούσιο πειραματικό υλικό που είχε συγκεντρώσει ο Α.Μ. Σακίροβ, οι συμμετέχοντες στο συμπόσιο επιστήμονες αποφάσισαν να διευρύνουν τις δοκιμές του σκευάσματος. Ομάδα επιστημόνων υπό την καθοδήγηση του Τ.Ρ. Αμπντουραχμάνοβ προχώρησε στην έρευνα των αποτελεσμάτων της εφαρμογής του μουμιγιό για τη θεραπεία δερματικών νοσημάτων, του κινητικού-στηρικτικού συστήματος, της στομαχικής και εντερικής οδού και ορισμένων άλλων.

Θαυμάσια αποτελέσματα έδωσε η χρήση του μουμιγιό κατά τη θεραπεία ασθενών με θρομβοφλεβίτιδες των βαθέων φλεβών των κάτω άκρων. Η έρευνα αυτή έγινε το 1970. Οι ασθενείς της ελεγχόμενης ομάδας λάμβαναν μουμιγιό σε δόση 30 mg μια φορά ημερησίως για 10 ημέρες. Δεν χορηγούνταν σε αυτούς άλλα φαρμακευτικά σκευάσματα πηλην του μουμιγιό. Καθ' όλη τη διάρκεια της θεραπευτικής αγωγής η κατάσταση της υγείας των ασθενών βρισκόταν υπό αδιάκοπη παρατήρηση. Μετά την παρέλευση 3-5 ημερών αποδείχτηκε, ότι στους ασθενείς μειώθηκε σημαντικά η αίσθηση του άλγους στην περιοχή των βλαβέντων άκρων, ενώ μειώθηκαν τα οιδήματα. Κατά την 6^η ημέρα μετά τη λήψη του μουμιγιό υποχώρησε η υπερθερμία, ενώ άλλα συμπτώματα της νόσου άρχισαν να εμφανίζονται κατά πολύ ελαφρότερα. Η ανάλυση αίματος που έγινε μετά το τέλος της θεραπευτικής αγωγής, έδειξε πρακτικά πλήρη απουσία παθολογικών ενδείξεων. Σε σύγκριση με τα αρχικές δεδομένα στο αίμα των ασθενών κατά 1,5% αυξήθηκε το επίπεδο της αιμοσφαιρίνης, όπως αυξήθηκε η περιεκτικότητα των ερυθρών αιμοσφαιρίων και εξομαλύνθηκε η αναλογία διαφόρων τύπων λευκών αιμοσφαιρίων. Θετικές αλλαγές έλαβαν χώρα και στο σύστημα αιμόπτυξης: μειώθηκε ουσιαστικά η ταχύτητα πήξης, ενισχύθηκε η διεργασία διάσπασης της φιβρίνης. Και επειδή σε όλα αυτά τα

αποτελέσματα δεν ανέκυσαν παρενέργειες από την πλευρά των νεφρών και του ήπατος, οι γιατροί ήταν έτοιμοι να αναγνωρίσουν το μουμιγιό ως αποτελεσματικό και ασφαλές σκεύασμα για τη θεραπεία της θρομβοφλεβίτιδας των βαθέων φλεβών των κάτω άκρων.

Παράλληλα, σε διάφορα νοσηλευτικά ιδρύματα της χώρας διεξάγονταν και άλλες έρευνες. Έτσι, το 1969 η Β.Ν. Ιζμαϊλοβα δοκίμασε τη δράση του μουμιγιό για τη θεραπεία καταγμάτων σωληνοειδών οστών σε παιδιά ηλικίας από 2 ως 16 ετών. Το σκεύασμα δινόταν για εσωτερική χρήση σε δόση 10-50mg (ανάλογα με την ηλικία του ασθενούς) 2 φορές την ημέρα προ του φαγητού. Μετά τη λήξη της θεραπευτικής αγωγής είχαμε μια γενική θετική επίδραση του μουμιγιό στην κατάσταση των ασθενών. Μόνο σε 2 από τα 52 παιδιά εμφανίστηκαν παρενέργειες με τη μορφή διάρροιας, ναυτίας, εμετού.

Τα έτη 1968-1970 πολλοί επιστήμονες επεχείρησαν με δοκιμές να αποδείξουν τη θεραπευτική δράση του μουμιγιό σε χρόνιες παθήσεις της γαστρεντερικής οδού. Ο Γ.Ν. Νουραλίεβ διεξήγε πειράματα σε ποντίκια. Με τεχνητό τρόπο στα ζώα προκλήθηκαν ελκώδεις δυστροφικές αλλοιώσεις της βλεννογόνου του στομάχου, και στη συνέχεια εισήγαν εντός τους μουμιγιό. Το πείραμα επιβεβαίωσε, ότι το σκεύασμα επιταχύνει τη διεργασία ανάπλασης της βλεννογόνου και συμβάλλει στην ταχεία επούλωση των ελκών. Το γεγονός αυτό επέτρεψε τη συνέχιση των ερευνών σε ανθρώπους, οι οποίοι υπέφεραν από έλκος του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου. Στους ασθενείς δεν χορηγούνταν ειδικά φάρμακα. Οι ασθενείς λάμβαναν τροφή για τη θεραπευτική τους αγωγή και λάμβαναν ως συμπλήρωμα διατροφής από 10 mg μουμιγιό 2 φορές ημερησίως για 26 ημέρες. Από την αρχή κιόλης της θεραπείας, στην πλειονότητα των ασθενών παρατηρήθηκε εξαφάνιση ή και μείωση ακόμα των χαρακτηριστικών συμπτωμάτων του έλκους:βάρος και άλγη στην προκάρδια περιοχή και στο επιγάστριο, οι οποίοι εμφανίζονταν μετά από συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα μετά τη λήψη της τροφής. Κατά την 7^η ημέρα λήψης του μουμιγιό οι ασθενείς σταμάτησαν να βασανίζονται από τις συνοδές διαταραχές: ναυτία, εμετοί, καύσος, ερευγμός, μετεωρισμός της κοιλίας. Πολλοί ασθενείς κατά την εισαγωγή τους στο νοσοκομείο βασανίζονταν από δυνατούς πόνους. Η χρήση του μουμιγιό σε συνδυασμό με Vicalinum αποδυνάμωσε σημαντικά τα συμπτώματα άλγους. Επίσης, αυτός ο συνδυασμός επιτάχυνε την ίαση των ασθενών

(σε σύγκριση με το αποτέλεσμα που θα υπήρχε αν λαμβάνονταν τα δύο σκευάσματα χωριστά). Σε ό,τι αφορά στις παρενέργειες, αυτές δεν υπήρξαν σε κανέναν εκ των ασθενών.

Ο προαναφερθείς T.P. Αμπντουραχμάνοβ χρησιμοποίησε πυκνό εκχύλισμα μουμιγιό για τη θεραπεία ασθενών με χρόνια κοιλίτιδα. Οι ασθενείς του λάμβαναν το σκεύασμα σε δόση 20 mg 1 φορά ημερησίως με διάρκεια λήψης 10 ημέρες. Μετά από την αγωγή αυτή, η διάθεση των ασθενών βελτιώθηκε σημαντικά.

Ο Α.Σ. Βισνιέβσκι επίσης χρησιμοποίησε το μουμιγιό σε ασθενείς με έλκος του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου. Σε καθημερινή βάση και για 30 ημέρες οι ασθενείς λάμβαναν από 500 ml σκευάσματος με τη μορφή υδατικού διαλύματος. Οι ασθενείς με ελκώδη κοιλίτιδα υποβάλλονταν σε υποκλήσμούς με μουμιγιό. Τα αποτελέσματα της έρευνα υπερέβησαν και τις πιο μεγάλες προσδοκίες των γιατρών: η γενική κατάσταση των ασθενών βελτιώθηκε ουσιαστικά, ενώ γρήγορα αποκαταστάθηκαν οι λειτουργίες της βλεννογόνου του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου και σε πολύ σύντομο διάστημα επουλώθηκαν τα έλκη.

Ορισμένοι επιστήμονες επεχείρησαν να χρησιμοποιήσουν μουμιγιό για τη θεραπεία νοσημάτων των περιφερικών νευρικών στελεχών του στήρικτικού-κινητικού συστήματος. Η Β.Ι. Κοζλόβσκαγια χρησιμοποίησε αυτό το σκεύασμα σε ασθενείς με ριζίτιδες, φλεγμονές του νευρικού πλέγματος, νευροδερμίτιδες και νευραλγίες.

Στο δέρμα των ασθενών, στην περιοχή που είχε προσβληθεί, για 5 λεπτά της ώρας, άλειψαν υδατικό διάλυμα μουμιγιό, και στη συνέχεια γινόταν ελαφρύ μασάζ. Η συνολική διάρκεια της θεραπευτικής αγωγής ήταν 2 εβδομάδες. Μετά από λίγες ημέρες εφαρμογής του μουμιγιό, στους ασθενείς εμφανίστηκε μείωση των συμπτωμάτων φλεγμονής των μυών, εξαφανίστηκαν οι πόνοι και ο κνησμός του δέρματος. Μετά το πέρας της θεραπευτικής αγωγής οι ασθενείς είχαν ίαση.

Η Σελεζνιόβα Λ.Γ. το 1972 χρησιμοποίησε το μουμιγιό για τη θεραπεία 65 ασθενών με εγκαύματα βαριάς μορφής. Το μουμιγιό εφαρμοζόταν τοπικά με τη μορφή 3% διαλύματος ή αλοιφής με την προσθήκη 0,5% νοβοκαΐνης, όπως επίσης και [χορηγήθηκε] εσωτερικά σε δόση 0,5g

μια φορά ημερησίως. Σε όλες τις περιπτώσεις το μουμιγιό συνέβαλε στη μείωση της αίσθησης του πόνου, στην εξάλειψη των φλεγμονικών εκδηλώσεων, στη μείωση του χρόνου απόρριψης της εσχάρας, στον καθαρισμό του τραύματος από τους νεκρωτικούς ιστούς, στην εμφάνιση ροδόχρωμων κοκκιώσεων, ενώ επιτάχυνε την επιθηλιοποίηση. Το σκεύασμα συντόμευε την προεγχειρητική προετοιμασία στη θεραπεία των βαθέων εγκαυμάτων.

Ο Ι. Σουλεϊμάνοβ εφάρμοσε ξηρό εκχύλισμα μουμιγιό για μετεγχειρητική θεραπεία περιόδου σε 57 ασθενείς με φυματίωση των οστών. Το σκεύασμα χορηγούνταν σε συνδυασμό με άλλα φάρμακα. Οι ασθενείς λάμβαναν από 10 mg ξηρού εκχυλίσματος 2 φορές ημερησίως για 20 ημέρες, και στη συνέχεια ακολουθούσε εβδομαδιαίο διάλειμμα. Στη συνέχεια η θεραπευτική αγωγή συνεχιζόταν. Ως αποτέλεσμα, οι ασθενείς απαλλάχτηκαν από τις διαταραχές του ύπνου, βελτιώθηκε η όρεξή τους, ενώ αυξήθηκε και το σωματικό τους βάρος. Οι αναλύσεις αίματος επέτρεψαν να διαπιστώσουμε τις φυσιολογικές τιμές ερυθρών αιμοσφαιρίων, λευκών αιμοσφαιρίων, αιμοπεταλίων, ΤΚΕ, και της βιοχημικής σύστασης.

Για να είμαστε δίκαιοι θα πρέπει να σημειώσουμε, ότι στην πορεία των ερευνών υπήρχαν και ανεπιτυχή πειράματα με τη χρήση του μουμιγιό. Όμως η αιτία των αρνητικών αποτελεσμάτων συνίστατο στην λάθος μέτρηση των δόσεων. Επί παραδείγματι, οι Σ.Ν. Μαντιάροβ και Α.Μ. Μαμανταλίεβα επιχείρησαν να εφαρμόσουν το σκεύασμα αυτό σε ασθενείς με τραυματικές βλάβες των περιφερικών νεύρων. Σήμερα είναι γενικά αποδεκτό, ότι η μέγιστη ημερήσια δόση μουμιγιό ανέρχεται σε 1 g. Εντωμεταξύ, οι ασθενείς λάμβαναν από 50 mg σκευάσματος ορισμένες φορές την ημέρα σε διάρκεια 10 ημερών. Το βασικό θεραπευτικό αποτέλεσμα επιτεύχθηκε: η ίαση επήλθε γρηγορότερα σε σχέση με τα παραδοσιακά φαρμακευτικά μέσα. Όμως, λόγω της εξαιρετικά μεγάλης δόσης, πρακτικά, σχεδόν αμέσως μετά τη λήψη του μουμιγιό, οι ασθενείς είχαν απότομη επιδείνωση της διάθεσής τους: πονοκέφαλοι, αδυναμία, πυρετός, ενισχυμένη εφίδρωση.

Το 1972 στο Ινστιτούτο Λουτροθεραπείας και Φυσιοθεραπείας του Πιτιγκόρσκ έλαβε χώρα το δεύτερο συμπόσιο, αφιερωμένο στην προβληματική της εφαρμογής του μουμιγιό στην επίσημη ιατρική. Οι

γιατροί που έλαβαν μέρος στο συμπόσιο ομόφωνα αναγνώρισαν τις θεραπευτικές ιδιότητες αυτής της φυσικής ουσίας, και επιβεβαίωσαν, το γεγονός ή ότι διεγείρει τις διεργασίες ανάπτυξης διαφόρων ιστών, επιδρά θετικά στη λειτουργία των περιφερικών νευρικών στελεχών, αποκαθιστά τη δραστηριότητα των αναλυτικών κέντρων του εγκεφάλου, εξάγει από τον οργανισμό τις τοξίνες και έχει ενισχυτική και αντιφλεγμονώδη δράση. Πολλοί επιστήμονες βασιζόμενοι στο υλικό των ερευνών που διεξήχθησαν, απέδειξαν, ότι σε ορισμένες περιπτώσεις το μουμιγίο έχει πιο ισχυρή βακτηριοκτόνο δράση από την πενικιλίνη. Παρόλα αυτά δεν το έχουν εισάγει στον Επίσημο Πίνακα Φαρμάκων.

Το 1978 κατόπιν πρότασης του Υπουργείου Υγείας της ΣΣΔ Ουζμπεκιστάν, στην Τασκένδη συνήλθε το τρίτο (και τελευταίο μέχρι και σήμερα) συμπόσιο, αφιερωμένο στο μουμιγίο. Στη διάρκεια των εργασιών του συμποσίου οι γιατροί συζήτησαν τα ίδια θέματα. Για μια ακόμη φορά αναφέρθηκαν στο μουμιγίο σαν ένα αποτελεσματικό σκεύασμα, το οποίο έχει πολύ καλή θεραπευτική δράση επί μιας σειράς νοσημάτων.